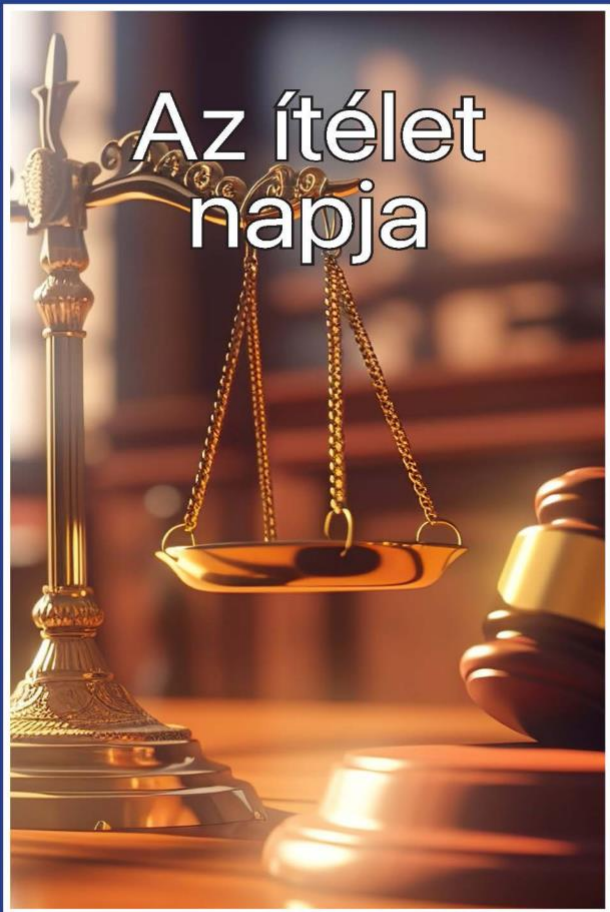

Az ítélet napja

Az ítélet napja

„Örüljön az ég, ... örüljön a föld, ... örüljön a mező és mindaz, ami rajta van, ... örüljenek az erdő fái az Úr előtt, mert eljön, ... hogy igazságosan ítélje meg a világot és az embereket az ő igazságával.”

Zsoltárok 96:11-13

A Biblia tanítása az egész emberiségre vonatkozó jövőbeli ítéletnapról megnyugtató és reményt keltő. Ez összhangban van a szövegünkben szereplő felhívással, hogy mindenki örüljön annak, hogy az Úr eljön, hogy „igazságosan ítélje meg a világot, és az embereket az ő igazságával”. Pál apostol a Mars-hegyen tartott beszédében megerősítette ennek a napnak a bekövetkeztét. Azt mondta az embereknek, hogy Isten kijelölt egy napot, amelyen „igazságosan fogja megítélni a világot” Jézus Krisztus által, és hogy „biztosítékot adott minden embernek azzal, hogy feltámasztotta őt a halálból”. ApCsel 17:31

A jövőbeli ítéletnap, amelyet az Úr az üdvösségi tervében előirányzott, több, mint egy időpont, amikor az igazak jutalmat kapnak, a gonoszok pedig büntetést. Ez egy próbaidőszak is lesz, amelynek során az embereknek lehetőségük lesz

arra, hogy a kérdésekkel kapcsolatos teljes ismeret alapján () válasszanak az Úr iránti engedelmesség és az engedetlenség, az igazságosság és az igazságtalanság között.

Ez azt jelenti, hogy az ítéletnap nem egy szokásos huszonnégyszázötven nap, hanem, ahogy a Biblia tanítja, egy egész korszak, ezer év. Valójában ez ugyanaz az ezer év, amelynek során Krisztus uralkodni fog a földön, mert ő lesz a Bíró és a Király is. Jézus hűséges követői ebben a korszakban társ-királyok lesznek vele az ezer év alatt, és részt vesznek vele a világ megítélésében is. Jelenések 20:4; 1 Korinthus 6:2

A Biblia ezen gyönyörű és harmonikus tanításait elrejtí az a téves nézet, hogy minden egyes ember örök sorsát Isten a halál pillanatában végérvényesen eldönti. Ennek a gondolatnak nincs bibliai alapja (kivéve azokat, akik Krisztust elfogadják, és életüket az isteni szolgálatnak szentelik ebben az evangéliumi korszakban).

Éppen ellenkezőleg, Jézus kijelentette, hogy azokat, akik nem fogadják el tanításait, nem most, hanem később ítélik meg. „Ha valaki hallja az én szavaimat, és nem hisz, én nem ítélem meg őt: ... az a szó, amelyet mondtam, az fogja megítélni őt az

utolsó napon .” (János 12:47,48). Milyen szépen harmonizál ez a szövegünkben szereplő ígérettel, miszerint a jövő boldog ítéletnapján az embereket az „igazság” alapján fogják megítélni, mert Jézus szavai bizonyosan az igazság.

A jelen ítéletnap

Jézus kijelentése, hogy azok, akik most nem hisznek az ő szavainak, nem ítéltetnek meg, azt jelenti, hogy azok, akik hisznek és követőivé válnak, a jelenben ítéletre kerülnek. Ez valóban így van. De hogy teljes mértékben megértsük ennek jelentőségét, tudnunk kell, hogy az „ítélet” szó, ahogyan a Szentírásban ebben az összefüggésben használják, többet jelent, mint pusztán a büntetés kiszabását; magában foglalja azt a gondolatot is, hogy a büntetés kiszabását megelőzően tárgyalás zajlik.

Így a Biblia a keresztényeket úgy említi, mint akik jelenleg próbatétel alatt állnak. Péter „hitük próbájáról” beszél, és azt mondja, hogy az „sokkal értékesebb, mint az elpusztuló arany”. (1 Péter 1:7). Azt is írta: „Ne csodálkozzatok a tűzpróbán, amely megpróbál titeket, mintha valami szokatlan dolog történné veletek.” (1 Péter 4:12). Nyilvánvaló, hogy a keresztények megpróbáltatása súlyos. De a

jutalom is ennek megfelelően nagy. „, légy hűséges a halálig, és én neked adom az élet koronáját.”
Jelenések 2:10

Miután megemlítette a keresztények „tűzpróbáját” vagy ítéletét, Péter tovább magyarázza: „Eljött az idő, hogy az ítélet az Isten házában kezdődjön; és ha először nálunk kezdődik, mi lesz a vége azoknak, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igazak alig menekülnek meg, hol fognak megjelenni a gonoszok és a bűnösök?” (1 Péter 4:17,18). Ez a szöveg egyértelműen megállapítja, hogy a jelen kor a hívők, „Isten házában” ítéletének ideje.

Ez csak az Úr ítéletének kezdete. Péter azt kérdezi: „Hol fognak megjelenni [az ítéletre] a gonoszok és a bűnösök?” Ebben a szövegben az apostol nem válaszol a saját kérdésére, és egyesek arra a következtetésre jutnak, hogy a hitetlenek számára nincs jövőbeli ítélet, és ők az örök kínok helyén fognak megjelenni.

Jézus azonban másképp válaszolt. Mint fentebb idéztük, azt mondta, hogy azok, akik hallanak, de nem hisznek, a jelenben elkerülnek, és „az utolsó napon” az ő „szava” alapján ítéleznek felettük. (János 12:47,48). Ebben a csodálatos

biztosítékban a Mester egyértelművé teszi, hogy a hitetlenek ítélete nem ebben az életben történik, hogy most még nem születik döntés örök sorsukról, és ez csak „az utolsó napon” fog megtörténni.

A „végső nap” kifejezés nem az egyén jelenlegi életének utolsó napjára utal. Ugyanezt a kifejezést használta Márta is, amikor testvéréről, Lázárról azt mondta: „Tudom, hogy feltámad a végső napon.” (János 11:24). Figyeljük meg, hogy az „utolsó nap” a feltámadás ideje. Ez Krisztus ezeréves uralkodásának és az ítéletnek a napja – az utolsó nagy nap, vagy időszak az isteni tervben, amely az emberek megváltását és a bűn és a halálból való megmenekülését célozza.

A már idézett szövegekből kitűnik, hogy csak a Mester szentségű követői állnak most életük végéig tartó próbatétel előtt. Nincs második próbatétel ezek számára, és ha nem vesszük figyelembe, hogy a Szentírás, amely ezt a tényt megállapítja, csak a keresztényekre vonatkozik, könnyen azt hihetnénk, hogy a jelen életen kívül senki másnak nincs próbatétele.

Senki sem állhat életre szóló próbatétel előtt, amíg még elítélve van. És ez a helyzet mindazoknál, akik nem fogadták el Krisztust Megváltójuknak, és nem

szenteltek magukat Isten akaratának teljesítésére. A hívők viszont hitük alapján kikerülnek () az ítélet alól, amely Ádám atyán keresztül az emberre szállt. Új helyzetükben az Úr előtt „az élet igazolása” van, amelyben „nincs ítélet”. Róma 5:18; 8:1

Ennek jelentőségét a jövőbeli ítéletnaphoz kapcsolódóan Jézus tárja fel, amikor azt mondja: „Aki hallja az én beszédemet, és hisz abban, aki engem elküldött, az [hit által] örök életet nyer, és nem kerül ítéletre [görögül „krisis”, ami ítéletet jelent]; hanem átment a halálból az életbe.” (János 5:24). Ez egyértelműen azt mondja nekünk, hogy a hívők hit által most átmennek a halálból az életbe, és a jövőben nem kerülnek ítéletre; az ítéletük vagy a próbatételük napja most van.

Ez egy nagy igazság, amelyet figyelembe kell vennünk, ha meg akarjuk érteni a világ jövőbeli ítéletnapjának célját és eredményeit. Például kizárja azt a nézetet, hogy ez az az idő, amikor a bűnösök el lesznek választva a szentektől, és ez az elválasztás az egyesek halálakor korábban meghozott döntéseken alapul; mert Jézus hangsúlyozza, hogy a „szentek”, az ő igazi követői, egyáltalán nem fognak megjelenni a jövőbeli ítéletben.

A feltámadásban

Mint már idéztük, Jézus azt mondta, hogy akik hisznek, azok átmennek a halálból az életbe. Ez természetesen a hit alapján történik. Isten szemszögéből ők már nem állnak ítélet alatt. Jézus ezekre utal János 5:29-ben, ahol azt mondja, hogy azok, akik jót cselekedtek, „előjönnek [...] az élet feltámadására”. Ítéletük ideje már elmúlt, és a feltámadásban megkapják a „dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot”, amelyet „türelmesen, a jó cselekedetekben való kitartással” szorgalmasan kerestek. Róma 2:7

Azok, akik rosszat cselekedtek

Jézus biztosít minket arról, hogy a feltámadás nem csak azoknak jár, akik „jót cselekedtek”, mert azt mondja, hogy mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és előjönnek (János 5:28). Azonban, ahogy a következő vers kijelenti, csak azok jönnek elő „az élet feltámadására”, akik jót cselekedtek, mert azok, akik „rosszat cselekedtek”, „az ítélet feltámadására” jönnek elő. A Jézus által használt görög szó a „krisis”, amelyet a közönséges fordítások tévesen „ítéletre” fordítanak.

A „krisis” szó a görögben egy döntő próbatételt vagy élményt jelöl. A keresztényeknek ez a döntő próbatétel a jelen életben van, és ha sikeresen teljesítik, akkor feltámadnak az életre. De mindenki más „az ítélet feltámadására” kel fel, vagyis az ítélet vagy a próbatétel napjára. Számukra az a nagy válság, amelyben örök sorsuk eldől, azután következik be, hogy felébrednek a halál álmából.

A világ jövőbeli ezeréves próbaidőszaka bizonyos értelemben az emberi faj második ítélete lesz, az első az Édenkertben történt. Az volt első szüleink ítéletnapja, és az eredményt az egész emberiség megosztotta. Abban a próbatételben, vagy válságban Ádám megszegte az isteni törvényt, és halálra ítélték. Öröklődés révén gyermekei is osztoztak a büntetésében. Ahogy Pál apostol írta: „Egy ember vétke által ítélet jött minden emberre, hogy elítéltesse.” Róma 5:18

Isten megvilágosította Ádámot akaratáról, törvényéről. „Ne egyél a jó és rossz tudásának fájáról” – mondta az Úr (1Mózes 2:17). Ez egy egyszerű törvény volt. Nem volt benne semmi bonyolult vagy nehezen érthető. Ádám elítélése annak a következménye volt, hogy a neki kinyilatkoztatott igazsággal ellentétes utat választott. Az engedetlensége nemcsak a halált

hozta magával, hanem a megértés elvesztését is. Az Istenhez és az ő akaratához kapcsolódó sötétség elkerülhetetlen következménye volt „bukásának”, és Ádám utódai is örökölték tőle ezt a „sötétséget”. Ézsaiás így írja le a világ általános állapotát: „Sötétség borítja a földet, és sűrű sötétség a népeket.” Ézsaiás 60:2

Isten azonban nem szűnt meg szeretni emberi teremtményét. Valójában „annyira szerette a világot”, hogy elküldte szeretett Fiát, hogy megváltassa Ádámot és nemzetségét a haláltól. Krisztuson keresztül gondoskodott a világ megvilágosításáról is. Így, miután Ézsaiás leírta a nép „sűrű sötétségét”, hozzátette: „De az Úr felkel feletted, és dicsősége ragyogni fog rajtad. És a pogányok eljönnek a te világosságodhoz, és a királyok a te felkelő fényességedhez.” 2-3. vers

Ennek megfelelően Jézus kijelentette: „Én vagyok a világ világossága” (János 8:12). Arról is értesülünk, hogy ő az az igazi Világosság, amely „minden embert megvilágít, aki a világra jön” (János 1:9). Még nem „minden ember” részesült az evangélium által megvilágosodásban, amely Jézus Krisztus arcán ragyog. Az emberiség túlnyomó többsége tekintetében még mindig igaz, amit János mondott:

„A világosság a sötétségben ragyog, és a sötétség nem fogta fel.” János 1:5

Természetesen azok, akik nem értik meg a fényt, nem tudják elfogadni és örülni neki. Ezért mondta Jézus: „Ha valaki hallja az én szavaimat, és nem hisz, én nem ítélem meg.” (János 12:47). Tanítványainak Jézus azt mondta: „Boldogok a szemeitek, mert látnak, és a fületek, mert hallanak.” (Máté 13:16). Amikor Jézus elmagyarázta, hogy most nem ítéli meg azokat, akik hallották az ő szavait, de nem hittek benne, egy próféciaát idézett, amelyet magára és munkájára alkalmazott: „Elvakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy ne lássanak a szemükkel, és ne értsenek a szívükkel, és ne térjenek meg, és én meggyógyítsam őket.” János 12:40

Jézus azt mondta: „Isten nem azért küldte a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse azt általa.” (János 3:17). A Krisztusban, az igaz Világosságban való hit az egyetlen feltétele annak, hogy bárki megszabadulhasson ettől az ítélettől. De mivel még most sem érti az egész emberiség a Világosságot, nyilvánvaló, hogy szükség van egy jövőbeli megvilágosodás és ítélet napjára.

A halottak hallgatnak

Már idéztük a Mester szavait, amelyek biztosítanak bennünket arról, hogy azok, akik most hallgatnak és hisznek az ő szavaiban, életet kapnak – most a hit által, és valójában a feltámadáskor –, és hogy ők nem kerülnek a világ jövőbeli ítéletére (János 5:24). De a 28. és 29. versek jelentősen kiszélesítik a reményt. Jézus ott megerősíti, hogy „mindenki, aki a sírban van, meghallja az ő hangját, és előjön”. Azok, akik hittek és hűségesnek bizonyultak a haláluk előtt, azonnal belépnek az örök életbe. Mindenki másnak teljes lehetőséget kapnak a hitre, és akik hisznek, azok élni fognak.

Hogy a halál után is lesz lehetőség az igazság meghallgatására és a hitre, ez egyesek számára új gondolat lesz. De ez egy bibliai gondolat. A Biblia sehol sem mondja, hogy a Krisztuson keresztül való életre való lehetőség a jelenre korlátozódik. Minden keresztény hiszi, hogy Isten irgalmas és türelmes a bűnösökkel. De valamilyen okból téves nézet alakult ki, miszerint az isteni irgalom csak az ember haláláig tart, és hogy Isten nem lehet irgalmas az egyén iránt az utolsó lélegzetvételét követően.

Ennek a korlátozott nézetnek nincs bibliai alapja. Isten szemszögéből az egész hitetlen világ bűnben

halott, és Jézus első eljövetele előtti négyezer évben Isten hagyta, hogy az elítélt világ a halálban aludjon, anélkül, hogy bármit is tett volna, hogy megvilágosítsa és megmentse őket. Az, hogy Jézust küldte megváltónak és megmentőnek, bizonyította, hogy Isten szereti emberi teremtményeit. De ahhoz, hogy általa életet kapjanak, hinniük kell; azonban azok a milliók, akik Krisztus eljövetele előtt haltak meg, biztosan nem kaptak lehetőséget arra, hogy higgyenek benne.

Azóta számtalan millióan haltak meg, akiknek nem volt lehetőségük hinni, mert soha nem hallottak az egyetlen névről, amelyet az ég alatt és az emberek között adtak, és amely által meg kell üdvözülniük (Cselekedetek 4:12). Ezenkívül Jézus saját tanúsága szerint sokan, akik hallgatják tanításait, nem értik a kérdéseket. Ezek nevében adjunk hálát Istennek azért a biztosítékért, amelyet Jézus ad nekünk, hogy ő nem ítélte meg őket, és hogy később az ő „szava” alapján lesznek megítélve.

„Az ő igazságával”

Jézus kijelentése, hogy az ő szavai fogják végső ítéletet hozni a hitetlenek felett, összhangban van azzal a szöveggel, amely kijelenti, hogy abban a boldog időben az Úr „igazságával” fogja megítélni

az embereket (Zsoltárok 96:13). Ez egy gyönyörű gondolat. Azt jelenti, hogy az egész emberiséget meg kell világosítani az Istennel kapcsolatos igazsággal, és ennek a megvilágosodásnak az alapján lehetőséget kapnak arra, hogy engedelmeskedjenek és éljenek.

Ez a dicsőséges tény, amelyet a Szentírás olyan világosan tanít, sok olyan bibliai szöveget és ígéretet hoz előtérbe, amelyek egyébként ellentmondásosak. Például a János 1:9, amely azt mondja, hogy Jézus „az igaz világosság, amely minden embernek világosságot ad, aki a világra jön”. Ez természetesen nem volt igaz azokra, akik Krisztus eljövetele előtt haltak meg! És azóta sem volt igaz a számtalan millióra. De ennek a szövegnek valódi értelme van, mert van egy áldott biztosíték arra, hogy lesz egy jövőbeli megvilágosodás napja.

Egy csodálatos próféciában, amely arról a napról szól, Krisztus ezeréves uralkodásának időszakáról, az ígéretet kapjuk, hogy „a föld tele lesz az Úr ismeretével, mint a vizek borítják a tengert”. Ézsaiás 11:9

Zefánia, egy kinyilatkoztató próféciában, amely most teljesül a társadalmi rend felbomlásában,

amelyet Pál apostol „a jelen gonosz világnak” nevez, azt mondja nekünk, hogy ez a nyomorúságos időszak után az Úr „... tiszta nyelvet [üzenetet] ad a népnek, hogy mindannyian az Úr nevét hívják, és egy szívvel szolgálják őt”. Galata 1:4; Zefánia 3:8,9

Jeremiás próféta egy jövőbeli időről beszél, amikor az Úr „új szövetséget köt Izráel házával és Júda házával”, és elmagyarázza, hogy akkor az isteni törvény az emberek szívébe lesz írva. Az Úr ismerete akkor olyan általános lesz, hogy mindenki ismerni fogja őt, „a legkisebbtől a legnagyobbig”. Jeremiás 31:31-34

Pál apostol azt mondja: „Isten [...] azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság ismeretéhez. Mert egy az Isten, és egy a közbenjáró Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki magát váltságul adta mindenkiért, hogy az időben bizonyosságot tegyen.” 1 Timóteus 2:3-6

Első pillantásra az itt megadott sorrend ellentétesnek tűnik más szentírásokkal, amelyek azt hangsúlyozzák, hogy először meg kell ismerni az igazságot, majd ennek alapján hinni és üdvözlölni; itt ugyanis az apostol először az

„üdvözülésről” beszél, és csak utána az igazság megismeréséről.

Ebben az esetben azonban Pál nem az örök üdvösséget írja le a „megváltás” szóval, amely az evangéliumban való hitből és annak követéséből fakad. Inkább azt mondja nekünk, hogy Isten akarata szerint mindazok, akik tudatlanságban haltak meg, nem ismerve azt az egyetlen nevet, amely által meg kell üdvözülnünk, felébrednek a halálból, hogy lehetőségük legyen megismerni az Igazságot. Más szavakkal, Pál a „megmentett” szót arra használja, hogy leírja, amit Jézus ígért, amikor azt mondta, hogy mindazok, akik a sírban vannak, meghallják a hangját, és előjönnek.

Az a nagy igazság, amelyet mindenkinek meg kell tanulnia és elfogadnia az örök élet elnyeréséhez, az, hogy Jézus Krisztus Isten kegyelméből „minden emberért” megízlelte a halált (Zsidók 2:9). Pál ezt „mindenkiért fizetett váltságul” nevezi, és ez az a nagy igazság, amelyet „meg kell tanúsítani [ismertetni] a megfelelő időben”. A „megfelelő időben” kifejezés nagyon jelentős. Arra utal, hogy Isten szerető terve az emberi faj megváltására és üdvösségére rendezett és előre megtervezett terv szerint halad előre, amelyben minden szerető tervének minden elemének megvan a megfelelő

ideje. A jelen kor és a jelen élet a megfelelő idő néhányuk számára, hogy megértsék az Igazságot, és így higgyenek és engedelmeskedjenek. Az ezeréves királyság idején, miután a meg nem világosodott világ felébred a halálból, eljön a megfelelő idő számukra, hogy az evangéliumot érthető módon tanúsítsák nekik. Akkor eljön a megfelelő idő számukra, hogy engedelmeskedjenek és éljenek.

„És a könyvek megnyíltak”

A Jelenések 20:12-15 a Biblia egyik nagyon érdekes szakasza, amely a világ jövőbeli ítéletnapjához kapcsolódik. Ebben a szimbolikus próféciában az emberek jövőbeli megvilágosodását a könyvek megnyitásának gondolatával illusztrálják. Az ítéletnapról szóló csodálatos leírás így hangzik:

„Láttam a halottakat, kicsiket és nagyokat, állni Isten előtt; és a könyvek megnyíltak: és egy másik könyv is megnyílt, az élet könyve: és a halottak ítéletet kaptak a könyvekben írtak alapján, cselekedeteik szerint. És a tenger kiadta a benne lévő halottakat; és a halál és a pokol kiadta a benne lévő halottakat: és mindegyikük ítéletet kapott cselekedetei szerint. A halál és a pokol pedig a tűz

tavába vetettek. Ez a második halál. És aki nem találta megírva az élet könyvében, az a tűz tavába vetett.”

Krisztus ezeréves uralkodása alatt, amikor a halottak felébrednek, „Isten előtt állnak” abban az értelemben, hogy Krisztus megváltó munkáján keresztül az eredeti ítélet már nem számít ellenük, és mindegyiküknek lehetősége lesz hinni, engedelmeskedni és élni. De ez a lehetőség az isteni kegyelem további megnyilvánulását igényli. A „könyveket” fel kell nyitni.

Ez egy képi módja annak, hogy elmondja nekünk, hogy „igazságával” fogja megítélni az embereket (Zsoltárok 96:13). A „könyvek” tartalmazzák az igazságot, és ki kell nyitni őket, mert amíg zárva maradnak, az igazság rejtve marad, és az emberek „nem értik meg”.

Természetesen tisztában vagyunk azzal a nézettel, amelyet egyesek vallanak, miszerint a szakaszban említett könyvek az összes elhunyt ember múltbeli életének feljegyzéseit tartalmazzák, és hogy ezeket a könyveket az ítélet napján nyitják meg, hogy kiderüljön, ki érdemes és ki nem érdemes. Meg kell azonban jegyezni, hogy a prófécia az ítélt „cselekedeteit” a „könyvektől” elkülönítve említi,

mert az ítélet a könyvekben szereplő dolgok alapján történik, „cselekedeteik szerint”. A lényeg az, hogy az ítélet azon alapul, hogy cselekedeteik milyen mértékben felelnek meg a könyvekben szereplő igazságnak.

Végül is az Úrnak nem kellene megnéznie egyetlen bűnös cselekedeteinek feljegyzését sem, hogy eldöntse, méltó-e az életre vagy sem, mert tudja, ahogy a Szentírás mondja: „Nincs igaz ember, egy sem” (Róma 3:10). Még Jézus, a Krisztus () követői is méltatlanok lennének az életre, ha saját tökéletlen cselekedeteik alapján ítélnék meg őket.

Az Úr tudja, hogy senki sem érdemes az életre a saját igazsága által. De az isteni szeretet biztosított egy menekülési utat a kárhozattól a Krisztusba, az ő „szavába” és a csodálatos véráldozatába vetett hit által. De nem lehet igazi hit, amíg nincs olyan tudás, amelyre a hit alapozódhat. Ezért ez a tudás biztosított, a „könyvek” megnyílnak az ezeréves ítéletnapon.

Isten saját maga értelmezi magát, és Ézsaiás 29:11-18-ban ismét beszél ezekről a szimbolikus „könyvekről” és arról, hogy mit jelent azok megnyitása. Ebben a szakaszban egy „lezárt könyvről” van szó, amelyet először egy tanult, majd

egy tanulatlan ember kap meg. Egyikük sem képes „elolvasni” vagy megérteni a tartalmát.

Végül a könyv megnyílik: „Azon a napon a süketek meghallják a könyv szavait, és a vakok szemei látni fognak a homályból és a sötétségből.” A „azon a napon” kifejezés a szövegkörnyezetből egyértelműen Krisztus királyságának idejét jelenti. És arról a napról ígéretet kapunk: „A szelídek is megsokasodnak , örömük az Úrban, és a szegények az emberek között örvendezni fognak Izráel Szentjének.” 19. vers

„Cselekedeteik szerint”

A Jelenések 20:12-15-ben szereplő ítéletnapról szóló próféciaában azok a halottak „állnak Isten előtt”, akiket az Úr gonosznak tart. Ők azok, akiket Jézus leírt, amikor megígérte, hogy azok, akik „gonoszt cselekedtek, [eljönnek] az ítélet feltámadására”. (János 5:29). Az említett cselekedetek tehát azoknak a cselekedetei lehetnek, amelyeket a királyságban végeztek, miután megtanulták, meghallgatták és válaszoltak a nyitott könyvek üzenetére.

A prófécia szerint „egy másik könyv” is megnyílik. Ezt „az élet könyvének” nevezik. Azok a halottak,

akik Isten előtt állnak, és a könyvekben leírtaknak való engedelmességük alapján ítélkeznek felettük, korábban nevük szerepelt a halál könyvében, mert mindannyian Ádám „könyvében” voltak. Pál kissé másképp fogalmazza meg ezt a gondolatot, amikor azt mondja: „Mint Ádámban mindnyájan meghalnak”, de hozzáteszi: „úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek”. 1 Korinthus 15:22

Így Krisztus élet könyve megnyílik az emberiség előtt, és amint a kárhozott faj minden tagja – felébred a halálból és megvilágosodik – elfogadja és engedelmeskedik az igazságnak, a neve be lesz írva abba a könyvbe. Az élet könyvének megnyitása nem azért van, hogy kiderüljön, kinek a neve szerepel benne, hanem azért, hogy beírják azoknak a nevét, akik „cselekedeteik szerint” bizonyítják az igazság iránti szeretetüket, amely alapján az emberek majd megítéltetnek. Zsoltárok 96:13

A tűz tavacskája

A Jelenések 20:13 szerint a halál és a pokol akkor kiadja halottait. Ezért lesz a halottaknak lehetőségük Isten előtt állni. A pokol, vagy a görög szövegben szereplő hades, a halál állapota, nem pedig a kínok helye. A halottak pokolból való visszatérése után mind a halál, mind a pokol a „tűz

tavába” lesznek vetve, amelyet „második halálnak” neveznek (14. vers). Nem azért nevezik „második halálnak”, mert minden, ami a tűz tavában elpusztul, másodszor is meghal, hanem azért, mert ez lesz a második alkalom, amikor a halálbüntetést végrehajtják.

A tűz tavában, amely a második halál, még a halál is meghal. A föld végső megtisztításába beletartozik mindazok megsemmisítése, akiknek a neve végül nem szerepel az élet könyvében. Ezeket a tűz tavába, a második halálba vetik, nem kíntás céljából, hanem megsemmisítés céljából.

Az a dicsőséges nap, amikor az Úr az Igazságával ítéli meg az embereket, kegyelem ideje lesz számukra. „Amikor ítéleteid a földön vannak, a világ lakói megtanulják az igazságosságot.” (Ézsaiás 26:9). De akkor is lesznek olyanok, akik szándékosan gonoszak, és nem hajlandók engedelmeskedni az igazságnak. Erről a következő vers így szól: „De amikor kegyelmet mutatnak a gonoszoknak, azok nem tanulnak meg igazságot; még az igazság földjén is továbbra is gonoszt cselekszenek, és nem veszik figyelembe az Úr fenségét.” Ézsaiás 26:10

A „jóság földje” kifejezés azokat a körülményeket írja le, amelyek Krisztus uralkodása alatt fognak fennállni a földön. Péter ugyanezt az időt említi, amikor azt mondja: „Várjuk az új eget és az új földet, amelyet ígért nekünk, egy Istentől való igazsággal teli világot.” (2 Péter 3:13). Péter ezt az új korszakot az emberi tapasztalatban „az istentelen emberek ítéletének és pusztulásának napjaként” említi (2 Péter 3:7). Ez mindazok számára pusztulást jelent, akik „el lesznek pusztítva a nép közül” (Cselekedetek 3:23).

Péter azonban rámutat, hogy csak azok, akik nem hajlandók meghallgatni és engedelmeskedni az igazságnak, amikor az el , fognak kiderülni istentelennek és elpusztulnak. Az Igazság megvilágosító hatása alatt szándékos hajlamuk kiderül.

A juhok és a kecskék

Egy másik tanulság a közelgő ítéletnapról Jézus példázata a juhokról és a kecskékről (Máté 25:31-46). A példázat idejét a nyitó vers határozza meg: „Amikor az Ember Fia dicsőségében eljön, és vele minden szent angyal, akkor leül dicsőségének trónjára.” Jézus ezer éves uralkodása alatt ül „dicsőségének trónján”. A görög szövegben a

Krisztussal együtt dicsőségben megjelenő „angyalok” „hírnökök”. Ez az ő egyházára utal, azokra, akik ebben a korszakban hisznek, és halálukig hűségesek maradnak, és vele együtt dicsőségben részesülnek, mint társ-királyok és bírák.

A példabeszéd szerint minden nemzet összegyűlik e „dicsőségének trónja” előtt, és úgy osztják szét őket, ahogy a juhokat és a kecskéket szétosztják. Ez nem az egyház és a világ közötti megosztottság, mert az egyház az Úrral együtt a trónon ül. A megosztottság inkább azok között történik, akik a világból származnak, akik korábban nem voltak megvilágosodva, és hitetlenként haltak meg. Ők azok a „halottak, kicsinyek és nagyok”, akik „” állnak Isten előtt, amikor a „könyvek” megnyílnak. Néhányan akkor hinni fognak és engedelmeskedni fognak, mások nem, ezért van a két osztályra való megosztottság. Jelenések 20:12

Minden nemzet részt vesz majd a jövőbeli ítéletnapon. Jézus egy másik alkalommal azt mondta, hogy az ítéletnapon „elviselhetőbb lesz ... Sodomának és Gomorának”, mint azoknak, akik elutasították és üldözték őt (Máté 10:15). Ez azt jelenti, hogy a távoli múltban létezett gonosz

városok lakói felébrednek a halálból, és lehetőséget kapnak a bűnbánatra, a hitre és az életre.

Azok a gonosz városok könnyebb sorsra fognak jutni, mint azok az izraeliták, akik elutasították Jézust, mert ők nem vétkeztek annyi fény ellenére. De mindenki könnyebb sorsra fog jutni! Mindenki fel fog ébredni és megvilágosodni, és ha engedelmeskednek a fénynek, az igazságnak, akkor méltóknak fogják találni őket az örök életre.

A példabeszédben a „juhok” osztálya segítőkészségük és együttműködésük miatt jutalmat kap. Jézus a tanítványainak így szólt: „Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” (János 13:34). Amikor megnyílnak az Igazság könyvei, Jézus szavai, amelyek alapján az emberek meg lesznek ítélve, kiderül, hogy az életre méltónak találtak minden isteni követelményének alapja az isteni szeretet megbecsülése és gyakorlása lesz, az önzetlenség nagy elve, amely arra készíti az embert, hogy inkább a felebarátja iránt érdeklődjön, mint saját maga iránt.

Ez a tulajdonság a juhok osztályában található meg. Emiatt hallják Jézus üdvözlő szavait: „Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ teremtése óta

számotokra elkészített országot.” (Máté 25:34). Ez a földi királyság, amelyet eredetileg első szüleink kaptak, de elvesztettek, amikor engedetlenek voltak Istennek, és kiűzték őket az Édenből, hogy meghaljanak. Az ezeréves ítéletnap végén ez a királyság visszaadatik mindazoknak, akik akkorra alkalmasak lesznek rá. Péter ezt a visszaadást „helyreállításnak” nevezi. ApCsel 3:20-23

A példabeszéd „kecskéi” azok, akiknek a neve nem szerepel az élet könyvében (Jelenések 20:15). Ők az Ézsaiás 26:10-ben említett gonoszok, és az ApCsel 3:23-ban említettek, akik nem hallgattak az akkori nagy Tanítóra, és „elpusztulnak a nép közül”.

Jézus szerint a kecskék „örök büntetésre mennek”, míg a juhok örök életet kapnak (Máté 25:46). A „büntetés” () szó ebben a szövegben egy görög szóból származik, amelynek jelentése „elvágni”. Más szóval, a „kecskék” el lesznek vágva az élettől – elpusztulnak. A 41. versben ezt a tűz szimbolizálja – a tűz az egyik legpusztítóbb erő, amelyet az ember ismer – „amelyet a Sátánnak és angyalainak készítettek”.

Valóban, hála Istennek, még az ördög és a vele lévő szentségtelen angyalok is elpusztulnak abban a szimbolikus tűz-tóban, amelyet a Jelenések

könyve „második halálnak” nevez. Eközben Ádám minden gyermeke teljes lehetőséget kap arra, hogy elfogadja Isten kegyelmét, amelyet Krisztus megváltó munkája biztosít. Senki sem veszíti el az életét, vagy nem nyeri el az üdvösséget, kivéve azokat, akik teljes megvilágosodásuk ellenére sem hajlandók hinni és engedelmeskedni az igazságnak.

Ez a kibővített nézet Isten kegyelmének és szeretetének hatalmas kiterjedéséről nagyobb vágyat kell ébresztenie bennünk, mint valaha, hogy szolgáljuk és tetszünk neki, mert csodálatos lehetőségünk van arra, hogy együttműködjünk az elveszett emberiség megváltásának isteni tervében. Krisztuson keresztül megkapni az élet ajándékát Isten kegyelmének csodálatos megnyilvánulása. De ennél is több, Krisztuson keresztül nagy megtiszteltetésben részesülünk, hogy Isten és szeretett Fia partnerei lehetünk az elveszett világ megbékélésének munkájában.

Tekintettel az emberiségre váró csodálatos áldásokra, amelyek az ezeréves ítéletnapon érkeznek az emberekre, nem csoda, hogy a zsoltáros felszólította az egész teremtést, hogy dicsérjék az Urat, mert „eljön ítélni a földet”. Mert

„igazsággal ítéli meg a világot, és az embereket az ő igazságával”. Zsoltárok 96:13